

*Csupán egy csipogó hajnal-
madár váltja meg. Ő húzza
ki gyulladt szeme csücskéből
tekerő bizonyosságom.*

Levéltöredék

*Most Wittgenstein élete foglalkoztat. A Tratten-
bachban töltött év. Azt mondják, nem mosogatta
csakjáját, ugyanabból evett másnap. Savanyú szag,
zablepedék – úgy vélte, ez is kelléke a Tolsztoj-
féle idillnek, amely majd megszabadítja magától.*

*Ám nagyon elszigetelte a földműves miliő. Ez
úgy nyilvánult meg, hogy az órákon fenevaddá
vált. Például az öklét alkalmazta, mikor nem
értették a hazug-paradoxont. (Most hazudok.) De
húzta a lánytanulók copfját is. Teljes erőből.*

*Ezt veheted mai elmém kórrajzának is. Itt-ott
persze lazább szálon fut a párbuzam – én nem az Isten
háta mögött végeztem az aszkézist; verekedni
sem tudnék – de a részleteken túl, ott egyezés van.
Vígabb szűzzé válunk egymás büntudatától.*

BIRÓ KRISZTIÁN

[Doppler]

*Mindkét szemem nejlomba van csomagolva,
a zajokból kell tudnom, hogy mi történik.
Ez tanulható. Mint amikor egy mentőautó
száguld el: ami távolodik, annak mélyül
a hangja. Ugyanígy tanulható a pánik is?
Ezek a bordák most labdát akarnak formálni,
én mégsem szólok róluk senkinek. Mióta
mélyebb hangra cseréltem a sajátom,
még egyszer sem kiáltottam segítségért.
Már legalább tíz perce csak az utcát hallom.
Volt egy baleset a közelben, és – mint
minden utca ilyenkor – sikoltozni kezdett.
Két ember indul el a szirénák közül,
és nem tudom, hogy melyikük tart felém.*

[A második roham]

*Elneveztem betegségnek,
hogy le tudjam küzdeni.*

[A bál után]

*A bál után egyből az én szobámba
jön, mint egy tériszony, olyan
ebben a túsarkúban. Túl sok vért
vesztettem tegnap, és bosszúból
egész este Láthatatlannak becéz.
Meggkérdzem, milyen volt
a bál, és azt feleli, olyan, mint
az összes többi: nyolcórányi
egyenes tartás. A gerince ilyenkor
már nem több, mint
egy beakadt cipzár az estélyin,
arra kér, hogy húzzam le. De amikor
ezt teszem, csak ágy mellé dobott
holmi lesz. Pedig ő az egyetlen
nővér ebben az egész kórházban,
aki még elhiszi, hogy létezem.*

